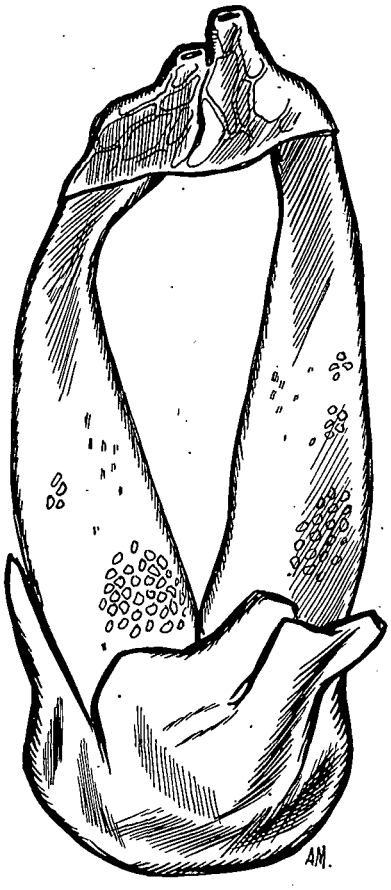


een goed excuus voor het geval hij juist aan de maaltijd mocht zitten. Natuurlijk zijn er mensen, die de voorkeur geven aan grotere soorten. Ze zuchten: „Als ik alvast die eerste 200 maar eens kende!" Inderdaad gaat alles dan gemakkelijker. Het geworstel met de eerste 200 zal voor mij altijd onvergetelijk blijven en verbonden met herinneringen aan dwaaltochten door beregende en zondoorgoten herfstbossen.

Wat een schatten heb ik al niet thuisgebracht. Om een exemplaar als hier afgebeeld van de grote stinkzwam te vinden, behoeft men nu juist *niet* een fijne neus te hebben. M'n zeer gewaardeerde vriend Van Sambeek was zo gelukkig dit wonderlijk product aan te treffen. Wie vond wel eens meer zoiets of misschien zelfs een vijfling? En wie let eens op gallen op paddestoelen? Ik vond er al heel wat op de lamellen van Panaeolus fimicola. Ze worden veroorzaakt door de larve van een mug. Wellicht zijn er meer van die rariteiten. Op het ogenblik staan langs de Bornse weg, die van Delden naar Borne loopt, de koraalzwammen weer schitterend mooi.

Ik kan maar nooit begrijpen, hoe zoveel mensen deze prachtdingen ongezien voorbij kunnen lopen; misschien maar goed, want teveel belangstelling kon ook wel eens schadelijk zijn.

U trekt toch niet alle paddestoelen uit, om ze dan te laten liggen? U kunt ze ook bekijken terwijl ze trots overeind staan. Steek een handig boekje, zoals van Cool en Van der Lek in uw zak en ga er op uit!

A. Middelhoek.

Het voeren van een jonge koekoek door graspiepers

28 Juli 1950: een koekoek op een paaltje langs een weiland bij de Kroonspolders op Vlieland. Blijkens het hoge „bedel"-geluid dat hij maakt, is het een jong. Hij wordt gevoerd door twee graspiepers. Op zichzelf geen bijzondere waarneming, al ziet men dit niet iedere dag.

Merkwaardig vond ik echter de wijze, waarop dit bleek te gebeuren. De pieper die met voer in de snavel kwam aanvliegen, landde nl. op de rug van de op een paaltje gezeten jonge koekoek; deze draaide de kop om, sperde

de bek met de rode binnenkant open en werd door de op zijn rug zittende pieper gevoerd. Deze bleef nog even zitten, tot hij door een bedelgeluid van de koekoek a.h.w. werd aangezet om opnieuw voer te gaan halen.
Het voeren van een jonge koekoek heb ik wel meer gezien, doch nimmer op deze manier, en daarom werd besloten de vogels, die in het geheel niet schuw waren, te blijven observeren. Daar we met zijn tweeën waren en over twee prismakijkers beschikten, kon dit zonder veel moeite geschieden. In totaal hebben we daarna de koekoek nog 49 maal zien voeren, waarvan 38 maal op de hierboven beschreven wijze. Nu en dan joegen we, bij wijze van experiment, de koekoek op naar een andere zitplaats, om te zien, hoe het voeren dan zou gaan. Driemaal zat de koekoek op een schuine hoekpaal van een hek. De pieper ging met het voer hoger zitten, benaderde van boven de koekoek die naar hem toe gericht zat, en stopte het voer in diens bek. Eenmaal zat de koekoek op een zeer dikke paal, de pieper ging vóór hem zitten en voerde hem. Driemaal werd de koekoek gevoerd, terwijl hij op een op de grond liggende plank zat, eveneens op de gewone wijze, dus van voren. Eenmaal werd hij van voren gevoerd, terwijl hij evenals de pieper op een draad zat, en driemaal zat hij op een draad dicht bij een paaltje, waarop de pieper ging zitten om hem te voeren.
Samenvattend kan het volgende worden gezegd: In de meeste gevallen gingen de piepers om de koekoek, die de normale afmetingen van een volwassen exemplaar had, te voeren, op zijn rug zitten. Als de koekoek laag zat, en gemakkelijk van voren gevoerd kon worden, geschiedde dit; de piepers zaten dan meestal hoger. In de andere gevallen ging het voeren van de zoveel grotere vogel blijkbaar het gemakkelijkst door op zijn rug te gaan zitten.
De koekoek zelf vertoonde een zeer geringe activiteit. Van tijd tot tijd liet hij zijn bedelroep horen, en als een pieper hem met voer naderde, sperde hij de bek open en trilde licht met de vleugels. Hij had nauwelijks het initiatief om weg te vliegen, als wij hem zeer dicht naderden. Als hij naar een ander hek vloog, volgden de graspiepers hem (dit in tegenstelling tot jonge spreeuwen, die ik zeer dikwijls de volwassen spreeuw al bedelend heb zien volgen).
We zagen ook verscheidene malen, dat als de graspieper na hem gevoerd te hebben, even op zijn rug of naast hem bleef zitten, de koekoek naar hem pikte, a.h.w. om hem tot wegvliegen en voedselzoeken aan te zetten.
Al met al vond ik het een merkwaardig geval. Mijn vraag aan de lezers van Natura is nu: heeft u wel eens een dergelijk gedrag (een koekoek, gevoerd door op zijn rug zittende zangvogeltjes) waargenomen, of in de literatuur vermeld gezien?

Dick de Jonge.

Een merkwaardig boekje

Op één van de floristen-bijeenkomsten van de Ned. Botanische Vereniging toonde wijlen Dr Uittien een klein boekje, geschreven door Heijman Jacobs en uitgegeven in Antwerpen door Hieronymus Verdussen in 1625 en getiteld: Den kleynen Herbarius oft Cruyt-boecxken.
Dr Uittien was zo vriendelijk mij een uittreksel ter hand te stellen met de vrijheid hier in Natura er iets over te vertellen.
Dit is van belang omdat van zeer veel merkwaardige planten als de Wilde Tulp, of Knikkende Vogelmelk, Haarlems Klokkenspel (Saxifraga granulata